

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. De virtutum Christi exemplis in SS. Sacramento exhibitis. Ad
Sacramentum unde virtutes exeunt, revertuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

F E R I A S E C V N D A .
D E S I N G V L A R I B V S V I R T V T V M
EXEMPLIS, A CHRISTO DOMINO,
QUONDAM DATIS; ET IN
SANCTISSIMO SACRAMENTO
EXHIBITIS.

Quàm dilecta tabernacula tua, Domine virtutum! Altaria tua, Domine virtutum; Rex meus, & Deus meus. Pl. 83.
Exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis. Joan. 13.

V E R I T A S P R A C T I C A .

Ad Sacramentum unde virtutes exeunt, revertuntur? ut iterum fluant,

SENSVS EST, Quod si virtutum qua à sanctissimo Sacramento profusunt, perennem & continuam velis haurire influxum, oportet quod ipsas virtutes in cultum & venerationem ipsius sanctissimi Sacramenti refundas: cessabit alioquin & arefcet influxus.

RATIO EST, Quia ex fideli vel infideli usu gratiarum dependet earum influxus & continuatio.

Sed fidelis aut infidelis usus virtutum seu gratiarum inde agnosceretur si acceptas à Sacramento virtutes in ipsius cultum impenderis.

Ergo ad Sacramentum unde virtutes exeunt revertuntur, ut iterum fluant, aut nisi revertantur, non iterum fluant.

I. P U N C T U M .

SANCTISSIMA Domini JESU vita, sive quam olim in terris gessit, sive quam modo in altari vivit, prope similis est vestigiis quâ habebat Sacerdos Mosaiticus in qua totus erat orbis terrarum, & parentum magnalia in quatuor ordinibus lapidum erant sculpta, Sic Dominus sibi totum quodammodo terrarum orbem imposuerat seu potius universos homines cujuscunque essent vacationis & status, quos generatim & particularim suo vivendi modo instrueret & efformaret ad omnem virtutum praxim. Hic nempe est de quo Moyses: *Num. 27. Provideat Dominus Deus spiritum omnis carnis, hominem qui sit super multitudinem hanc: &*

possit exire & intrare ante eos, & educere eos vel introducere ne sit populus Domini sicut oves absque pastore.

Jam quidem supra de Evangelica ejus doctrina summatim dictum est: sed hic distinctius de singulis ejus virtutibus aut singularibus actionum exemplis consideratio proponitur, ut quid cuique sit in particulari proprium & singulare dum quisque viderit, suos in usus deponat, quasi à Christo Domino illud audierit, *Hoc fac & vires. Si quis mihi ministrat, me sequatur. Exemplum dedi vobis ut quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis.* Luc. 10.
Joan. 13.

Contemplare itaque quàm vera, quàm luculenta, quàm perfecta essent virtutum exercitia omnium, quæ dum viveret Christus, edidit. Qualis paupertas, patientia, mansuetudo, humilitas, obedientia, solitudo, charitas, devotio, benignitas & temperantia; qualis denique tota ejus vita qui suis inimicis quantumcunque invidis & malevolis facultatem sui arguendi dedit; *Quis ex vobis arguet me de peccato? VERE hic homo justus erat.* Joan. 8.
Luc. 23.

Deinde verò, etiam atque etiam considera quàm miro illas ipsas virtutes modo nunc exhibet in salutaris hostia! qualis humilitas, mansuetudo, paupertas, beneficentia! Qualis devotio seu religio quâ suum colit Patrem, dum se illi in perpetuum offert sacrificium! qualis patientia & charitas sic se communicando palam universis & quibuscunque ad se accedentibus! qualis obedientia & regularis quædam disciplina dum certis quibusdam regulis & legibus quas ipse constituit ita vult se alligatum & constitutum, ut nunquam secum duperet! Nunquam nisi statuta in materia consecratur & forma; nunquam inde absit, nunquam ibi desit, nunquam aliud

Hebr. 13. aliud in seipso statuat quam prout illæ ferunt leges. O verè virtutum Dominum! ò verè Christū huiusmodi & hodie, & ipsum in secula, sui semper similem, semper eundem, semper iustum & sanctū!

Eccl. 1. Et verò, quod hic præcipue perpendendum; tanta est harum virtutum communicatio inter Christum & animam, ut quod dixit Ecclesiastes de fluviis: *Ad locum unde exeunt, revertuntur, ut iterum fluant*, hoc verè dici possit, de virtutibus, quæ à Sacramento profluunt; *Ad illud ipsum unde virtutes exeunt refunduntur à fidei anima*, ut iterum inde ad ipsam fluant animam, sitque velut perennis & continuus inter ipsos virtutum influxus, & quotidiana reciprocatio: aut certè si desit anima quas haurit virtutes refundere in ipsum fontem, fons exareseat.

Pf. 17. Ratio est vulgaris in hoc communi fundata dicitur: *Quod cum bono bonus est Dominus, cū sancto Sanctus, cum innocente innocens, cum electo electus, & cum peruerso etiam pervertetur*. Id est, prout se fidelem aut infidelem quisque ostenderit in usu gratiarum & virtutum infusarum actibus, talem se omnino præbebit Dominus in illis ipsis quotidie vel augendis vel minuendis. Hoc est scilicet perverti Dominum quando contra morem sibi proprium qui totus in conferendis gratis est positus, invertitur quodammodo, vel denegando gratias, vel infligendo penas. Quod in Levitico pridem denuntiatum fuerat: *Si amularueritis contra me, & ego incedam adversus vos* Luc. 19. *in furore contrario*. Et Christus Dominus in Evangelio: *Omni habenti dabitur & abundabit; ab eo autem qui non habet, & quod habet auferetur ab eo*. Ecce venio cito, tene quod habes, ut nemo accipiat coronam tuam. Sed nunquam tutius tenetur quod habetur, quam quando benè impenditur. Quotidiano usu terrena deficiunt; at spiritualia & divina magis eo proficiunt.

II. PUNCTUM.

SED fidelis aut infidelis usus gratiarum & virtutum acceptarum ex sanctissimo Sacramento inde agnoscitur prout illas ipsas virtutes in cultū & venerationem eiusdem Sacramenti respiciuntur.

Nam cum fidelitas maximè in opportunitate agendi dignoscatur, sitque vel maximè opportuna virtutum omnium aut certè plurimarum nobilium praxis in præsentia sanctissimi Sacramenti: profectò sicut se fidele ostendet qui opportunitate usus, illas virtutes exercebit, sic infidelis & peruersus iudicabitur qui hac neglecta bene agendi occasione, virtutis exercitium ne-

gliger, aut aliò transferet. *Hypocrita! faciem cæli & terræ nosse probare, hoc autem tempus quomodo non probatis? quid autem & à vobis ipsis non iudicatis quod iustum est*. Id est, quare à vobis ipsis non discitis tēpus exercendi virtutes; vel quare suo tempore non eas exercetis, cum alia omnia tempore opportuno faciatis? *Milvus in cælo cognovit tempus suum, turtur, & hirundo, & Ciconia custodierunt tempus adventus sui, populus autem meus non cognovit iudicium Domini!*

Quam verò sit opportuna & facilis plurimarum virtutum occasio, vel dum comunicas, vel dum Missam audis, vel dum quocunque sis in Ecclesia tempore coram sanctissimo Sacramento, quis non videt? Primò enim objectum circa quod exerceri possunt est valde dignum. Deinde præsens est gratia, paratus quodammodo animus, corpus ipsum dispositum, & totum ad venerationem Christi compositum. Tertio illæ ipsæ virtutes quæ à nobis exerceantur patent in exemplari suo, præit nobis Christus in illis obediendis. *Inspice & fac secundum exemplar quod tibi monstratur*; Humilia te sicut se humiliat; religiosum exhibe Deo cultum & sacrificium, sicut ipse Patri exhibet; patere si quid est patiendum sicut ipse tuos patitur defectus. Charitatem in ipsum exerce & proximum, sicut ipse in te exercet. Sic in aliis perge virtutibus, quæ sicut à Christo profluunt, ita in ipsum refundi possunt.

Quarto denique si nullum est magis opportunum virtutis exercendæ tempus cum alioquin vitij oppositi periculum imminet; nonne multa & gravia committi possent vitia, nisi contra per virtutem invigilares? Nonne tepiditas? nonne languor animi? nonne irreligio, nonne curiositas? nonne sexcenta similia quæ in templis peccantur, tibi vides imminere, nisi prospicias? *Auferte ista hinc, & nolite facere domum patris mei domum negotiationis!* At quomodo auferes ista auferenda nisi virtute, nisi pietate nisi humilitate, nisi patientia, nisi omni contentione animi, quæ necessaria est ad puritatem mentis qua coli debet Deus? *Ponite corda vestra in virtute eius.*

III. PUNCTUM.

AD Sacramentum igitur unde virtutes exeunt, revertuntur, ut iterum fluant. Neque enim dubitari potest de fidelitate Domini quin mensuram reddat confertam & coagitatam & superfluentem, ut ipse loquitur; sed timeri etiam debet de nostra infidelitate & ingratitude quod

Serm. 52.
in Cant.

scripsit sanctus Bernardus: Ingratitudo inimica est anima, exinanitio meritorum, virtutum dispersio, beneficiorum perditio, ventus urens, siccaans sibi fontem pietatis, vorem misericordia, fluentia gratia. Tum vero maxime apparet ingratitude & infidelitas si virtutes infusæ non refunderentur in fontem suum quia tunc maxime commoda virtutis exercendæ occurrit occasio, quæ fidelitatis & gratitudinis probatio jure merito dicitur. *Duc eos ad aquas, & ibi probabo eos. D. A. T. I. O. D. e. i. p. e. r. m. a. n. e. t. j. u. s. t. i. a.:* ait Sapiens, & profectus illius successus habebit in aeternum.

Ind. 7.
Eccl. 11.

Atque ex his intelliges quod dicebat Domi-

nus: qui non colligit mecum, dispergit; qui videlicet non colligit cum Christo quas ipse virtutes communicat, ipsas dispergit, dissipat, perdit, & in vitia se opposita projicit; quod certe satis diligenter caveri non potest. Quamobrem quando etiam nulla nostri ratio haberetur, certum atque indubitatum est quod virtutis practicæ quæ a Sacramento proficitur prima praxis debetur ipsi sanctissimo Sacramento; quia prima est virtutis exercendæ & gratitudinis exhibenda commoditas, quæ si differtur alio, dilatione perit, Ne dicas amico, vade & revertere, cras dabo tibi, cum statim possis dare.

Luc. 11.

Prov. 3.

FERIA TERTIA.

DE BENEFICIIS QUÆ OLIM MUNDO CHRISTUS DOMINUS: ET QUÆ MUNDO CONFERT IN SANCTISSIMO SACRAMENTO.

Omnes male habentes curavit, ut adimpleretur quod dictum est per Isaiam Prophetam dicentem: ipse infirmitates nostras accepit, & agrotationes nostras portavit. Matth. 8.

II. 53.

Qui pertransiit benefaciendo, & sanando omnes oppressos à diabolo. Act. 10.

VERITAS PRACTICA,

& Christo dabis quod est ipsi pretiosius.

Si quando pretiosa quæque pro cibo corporis danda sunt; semper pro cibo animæ sunt donanda,

RATIO EST, Quia idcirco pretiosa quæque pro cibo corporis aliquando danda sunt, quod vita corporis qua sine illo cibo periret, sit pretiosior illis pretiosis qua dantur.

Sed anima vita qua periret etiam sine sacro cibo, est pretiosior illis pretiosis danatis pro ea.

Ergo si quando pretiosa quæque pro cibo corporis danda sunt: semper pro cibo animæ sunt donanda Quod tamen vix unquam facis.

ALIA VERITAS INDE SEQUENS.

Ne forte fingas te nihil habere pretiosum quod Christo dones, da quod est in te vilius,

RATIO EST, Quia nihil est in te vilius quàm concupiscentia qua est radix malorum omnium.

Sed Christo nihil est pretiosius quàm donum ipsius concupiscentia, quo illam potes modo dare.

Ergo si Christo dederis quod est in te vilius, dabis illi quod reputat pretiosius; ac proinde jam nihil est quod excuses, nisi hoc dederis, multa vero sunt qua te alioquin accusant.

I. PUNCTUM.

QUOT quantisque beneficiis corporalibus & spiritualibus universos Christus obstringeret qui ad se ventitabant, satis patet ex Evangelio, & sic breviter sanctus Augustinus perstringit; *Perulit omnes infirmos eorum, curavit In Ps. 63. omnes*